

Article Opinió - Ramon Orfila - “Líbia, acord de pau per garantir el flux del petroli”

L'anunci d'un acord, signat fa pocs dies a Alemanya, per desescalar el conflicte armat que dessagna Líbia, no implica el final d'una guerra que enfronta des de fa anys el Govern, reconegut per les Nacions Unides, amb una part important de l'exèrcit libi que manté el control militar sobre la major part del territori.

Resulta curiós que les converses per aconseguir l'acord s'hagin celebrat a Berlín, afavorides i promogudes per Angela Merkel, si tenim en compte que va ser Itàlia l'antiga potència colonial, fins que, després de la Segona Guerra Mundial, França i la Gran Bretanya van assumir el control d'un territori que va assolir la independència el desembre del 1951, encara que els tres països hagin participat també a les converses. Com també podria sorprendre el fet que cap de les dues faccions militars enfrontades hagi participat directament en les negociacions, en les que s'hi han compromès dirigents mundials com el rus Vladimir Putin, Tayyip Erdogan, president de Turquia, el dictador egipci Al Sisi i el secretari d'Estat dels Estats Units, Mike Pompeo.

Això significat que la pau a Líbia s'ha convertit en un objectiu de primer ordre per a Europa i per a bona part del món, i que allò que s'ha posat sobre la taula de negociació és, molt més enllà d'un acord de pau, la urgent necessitat d'un alto el foc i el compromís de les potències, que donen suport a les dues parts, de deixar d'enviar milícies i armes, un fet que ha provocat que en els darrers temps els combats hagin escalat fins el punt de fer massa perillosa la situació.

Perillosa pel manteniment dels objectius que fan de Líbia un element imprescindible per als interessos europeus, i que no són altres que, d'una banda, el subministrament de petroli, que allà es produeix en quantitats ingents, i de l'altra, el fet de ser un estat-tap que controli el flux de refugiats que des de l'Àfrica subsahariana utilitzen les rutes d'un enorme territori sense estat, per arribar a l'Europa que els rebutja i que ha pactat, precisament amb el Govern libi, el manteniment d'uns camps de refugiats que, més que centres d'acollida previs a la repatriació dels expulsats d'Europa, resulten ser veritables camps de concentració, subministradors de mà d'obra esclava, destinada a fer treballs forçats o, en el cas de moltes dones joves, a exercir la prostitució, com han denunciat diverses ONG's que intenten actuar per impedir-ho.

No és cap casualitat -en política internacional no existeixen les casualitats- que s'hagi petjat l'accelerador de les converses de pau coincidint amb la recent ofensiva de l'exèrcit de Haftar, que ha pres el control d'alguns dels ports més importants de la costa Líbia, des dels que s'exporta bona part d'un petroli que és vital per a molts països que, de cop i volta, han mostrat un nou interès en acabar amb l'enfrontament que dura des de fa uns quants anys, però que ara amenaça directament els interessos europeus.

La mateixa companyia petrolera nacional Líbia, la National Oil Corporation, ha declarat, la setmana passada, la situació d'emergència nacional a partir de la caiguda de cinc ports en mans de Haftar, anunciant que, si han de fer cas de les instruccions de l'exèrcit ocupant, les exportacions de petroli libi podrien caure en més de 800.000 barrils diaris, pràcticament la

meitat de la producció del país.

Ben segur que les potències patrocinadores de l'acord d'alto el foc tindran cura de vestir la seva participació en el mateix amb arguments humanitaris o, fins i tot, de seguretat per a una Europa que no pot consentir, diran, tenir una guerra a mitja hora d'avió de les seves costes, com si fins ara no l'hagin tinguda, i com si no fossin elles mateixes, les grans potències, les que van promoure la caiguda de Gadafi i la intervenció militar a Líbia fa nou anys, iniciant una desestabilització que ha crescut dia a dia des d'aquell moment. Però en el fons, tothom sabrà que el doble interès que ha mobilitzat Rússia, Europa, Turquia i els EEUU no és altre que el de donar continuïtat al subministrament de petroli, amb el perill d'un gravíssim increment dels preus si es fes efectiva la reducció de l'exportació i el de mantenir el tap que impedeix els fluxos migratoris des de l'Àfrica subsahariana a través de Líbia, a la vegada que es permet ubicar en aquell territori els camps d'acollida dels immigrants expulsats d'Europa.

De fet, les autoritats d'Europa són prou conscients de la terrible situació dels immigrants retinguts a territori libi, fins el punt que, aquests dies, s'ha filtrat un document, suposadament confidencial, del Consell d'Europa en el que es reconeix, d'una banda, que els guardacostes, dotats d'armament per Europa, que patrullen les costes de Líbia fugen de qualsevol control, i, d'altra banda, que la detenció dels immigrants s'ha convertit en un gran negoci per al Govern libi, sense que es plantegin cap sortida per acabar amb aquesta realitat.

Una vergonya.